

Invitació

Tu, que has obert aquest llibre,
accepta'l, doncs, com una forma inútil de fracàs.
Perquè, sense conèixer-nos, alguna vegada
ens hem necessitat.

Com si la vida s'ofegara
i tu i jo (cadascú a la seua banda del paper)
haguérem naufragat en el poema.

Hivern

Vas entrar a la meua vida
com un febrer cansat.
Com la matèria d'una lliçó
que durant anys havies repetit a classe.
I vas saber que la nostàlgia
és un ascensor que puja fins a l'àtic
i amb els anys fa més llarga la baixada.
Potser ja ens havíem trobat,
en una altra vida, en un altre país,
en la terrassa d'un *Starbucks*,
fent cua per a un concert
o obrint la porta dels congelats
d'un supermercat del barri.
Sé que, com diu la poeta,
res passa ni passarà dues vegades.
Però m'hauria agradat trobar-te així,
de sobte,
com cauen els botons descosits d'un abric.

Where the streets have no name

De vegades el dolor s'instal·la en una casa
com s'instal·la la calefacció o el corrent elèctric.

No sabem el pes que sostindran les bigues,
ni fins quan aguantaran els fonaments
abans d'obrir una fissura.

Però acumulem les hores sobre els murs
i enderroquem passats

que abans s'alçaven en terrenys
com un bonic motiu per sobreviure.

Coneixem, però, les capes que hem hagut
d'emblanquinar damunt d'altres capes.

Com un alfabet en *braille*
que pel relleu dels seus significats
n'endevinem les cicatrius.

De vegades les històries es repeteixen
canviant el nom i el lloc de domicili.

I de vegades els dolors s'instal·len
com un pacte a dues bandes,
com el pany d'una porta trencada
que algun dia haurem de reparar,
com una herència prèviament acordada.

Els ànecs de Central Park

Ahir, mentre em preguntaves
on van a parar els records quan s'obliden,
pensava en començar aquest poema.
I m'hauria agradat dir-te, per exemple,
que als records els passa el mateix
que als ànecs amb el llac del *Central Park*
quan ve l'hivern i es gela l'aigua,
que se'n van a un altre lloc per sobreviure.
M'hauria agradat dir-te això:
que, ara que és hivern a la teua memòria,
t'he guardat els records
en un lloc prop del mar, esperant-te.

**I vindrà un dia en què viure serà navegar
i nosaltres serem allà, amb els naufragis**

I vindrà un dia. I de segur que vindrà un altre dia.

I vindrà un dia en què rellegirem els subratllats
que guardàvem en un llibre de Proust i posarem al rentaplats
les tasses brutes del cafè de la tarda.

Vindrà un dia en què enraonarem amb militars d'exèrcit,
amb grans capitans, o amb els plecs d'una bandera hissada.

I vindrà un altre dia en què donarem la raó al detergent i a les ametlles.

I vindrà un dia en què els arguments seran una tauleta de nit,
un xiprer, una dona. I vindran calendaris marcant propòsits.

I vindrà un dia en què ens conformarem i vindrà un dia
en què ens confirmarem. Obrirem fàbriques,
esborrarem el nom d'Europa i sabrem que haver estat feliç,
a la llarga, també pot arribar a esgotar.

I vindrà un dia en què ens reconeixerem amb galetes i amb anís
i en el regust amarg del final d'una cançó que en coneixem la lletra.

Vindrà un dia que haurem de posar noms als nínxols
i vindrà un dia en què viure serà navegar.

I vindran, evidentment, els naufragis. Perquè tot ha de venir.

I nosaltres estarem dempeus, mentre passen fila
els grans homes d'Estat. I nosaltres serem allà, armats,
amb fusells i mocadors, amb papers i canons i rialles,
i espases i paraules.